

dersøgelse deraf, kan det være en Udvei, som kunde være anbefalelig, at man i Lovudkastet optog en rund Sum som Contoirholdsgodtgjærelse for samtlige Embeder, og saa overlod til Regjeringen at fordele den imellem de enkelte Embeder, som den kunde forsvare det. Følgen vilde da være, at samtlige de Tabeller, som nu følge med Lovudkastet, vilde kunne falde bort.

Tfærhning: Det ærede Medlem fra Varde (H. Hage) sagde, at jeg havde kaldt denne Lov „ubetimelig og uforanlediget“. Jeg har ikke sagt Noget, der i fjerneste Maade ligner dette. Det ærede Medlem anvendte det egentlig paa Reformen og ikke paa Loven; men hvad jeg sagde var, at den høitærede Ministers Løfte forrige Aar var uforanlediget og ikke heldigt; thi han havde paataget sig Mere, end han kunde overkomme, og det viste denne Lovs Bessaffenhed. Det var i den Anledning, at jeg gjorde den høitærede Minister opmærksom paa, at naar det kun gjaldt om ved denne Reform at udarbejde en Gagelov omtrent af den Bessaffenhed, som det ærede Medlem, der talte sidst, har hentydet til, idet han omtalte, hvorledes den kunde være bedre indrettet end den foreliggende, havde det været et Arbejde, der havde taget meget kort Tid, thi dertil have vi forlænge siden i Udvalgene her havt alle de nødvendige Oplysninger. En Gagelov, som ikke skulde bestaae i Andet end at regulere en Række af Gageløst for forskjellige Embedsmænd, og som ikke tillige skulde komme den Reform imøde, som jeg troede, at den ærede Rigsdagsmand for Varde (H. Hage) interesserede sig for, som ikke tillige skulde aabne Veien til at faae denne Reform indført, en saadan Gagelov, siger jeg, var ikke noget Arbejde, som behøvede at have fremkaldt de store Forhandlinger, som fandt Sted her forrige Aar; var der ikke Tale om Andet, saa kunde Spørgsmaalet have været løst dengang. Men naar det derimod gjaldt om at faae denne Reform sat igjennem paa en hensigtsmæssig Maade, hvorved man i det Mindste mere saae Endemaålet, er det en for kort Tid, som Ministeren tog sig, og derfor sagde jeg allerede dengang, at ved det Løfte, som Ministeren gav, saa velmeent det end var, paatog han sig

Mere, end han kunde holde, blot for at komme bort fra den meget simple Ting at lade Gagerne indtil videre regulere igjennem Finantsloven. Der laa altsaa ikke i mine Ord det Mindste af, hvad det ærede Medlem sagde, for at han kunde komme til at bedømme min Opfattelse af Sagen paa en Maade, som han syntes var ham beqvem. Det skal nu naturligviis være hans Sag; men man lægge kun Mærke til, at det er meget sjældent, at vi To have den Ære at forhandle en Sag sammen, uden at — jeg skal kunne tage Rigsdags-tidenden frem for at bevise det — hans Udgangspunkt hyppig er aldeles modsat den Tanke, som jeg har udtalt, og ofte i høi Grad afvigende deraf. Jeg behreider ham det ikke, thi jeg er overbevist om, at det ligger i hans Dre (H. Hage: Nei, i den ærede Rigsdagsmands Ord!) Nei, jeg gjentager det: det skal ikke være muligt for ham at faae det, som han sagde, ud af mine Ord. Det skulde glæde mig at see, om han kan faae det ud deraf; thi det vilde være et Beviis paa en snild Fortolkningskunst. Den høitærede Minister, som omtalte disse Udtalelser, havde ogsaa opfattet dem omtrent paa samme Maade, som jeg har givet dem igjen; men det er jo forøvrigt temmelig ligegyldigt, og jeg skulde ikke have releveret det, naar det ikke var for den ærede Rigsdagsmands Vænes Skyld.

En af de Ting, jeg skal henlede Opmærksomheden paa, er, at saafremt vi ikke kunne komme til saadanne Bestemmelser i Loven, hvorved vi gaae denne Forandring af Retsvæsenet imøde, og paa en nogenlunde fuldstændig Maade betegne i Gageringsloven, hvad der er Dommervirksomhed og hvad administrativ Virksomhed, troer jeg, at vi nødvendig maae komme til kun at constituere i Embederne og ikke til nogen fast Ansættelse. Vi have nu siden 1851 ideligt og ideligt fastholdt, at enhver Embedsmand, som kommer ind i et af disse Embeder, skulde være fattet paa at underkaste sig alle de Betingelser, der vilde flyde af en saadan Forandring, og dog have vi endnu stadig talt om, at for at komme dertil maa det være opslaaet tilligemed Embedet. Jeg troede, at hvad der stod i Loven behøvede ikke at opslaaes; det kan rig-